

*Zagyva patchworkként át- meg átfoltozza, képzelet
Hűlt naptárját olvasgatom: „idén gyenge a meggy”,
„Holnap permetezés... fáradt vagyok szellemileg”.
És „beázott a nyaraló... fát kell aprítani...”
A meggy, a fa, a nyaraló... Megmaradt valami?
„Hideg, esős, főleg szeles... vissza kell vágni...” Mit?
„A szememnek rossz ez a szél...” A múlt porlik, lapít.
Ásom ki a hamu alól, s nem lelek, csak hamut.
Rakosgatom a csontokat, nem áll össze mamut.
Tűrjem, hogy saját nagyanyám semmivé szétesett?
Saját értesüléseim róla mind kétesek...*

*Tűrjem, hogy Isten rejti őt, s valamelyik zsebén
Nagyanyám átduroodik, ő tartja meg, nem én?
Azt hittem, itt van bennem, és kívágta egy sebész...
Altatásban történt? Mi megy itt? Hát megáll az ész!
Őriztem éjjel, nappal is, s akár egy múmiát,
Úgyes restaurátorok kicserélték tebát.
Persze van neki, ami jár: foga, szeme, haja,
Mindenkől másikat kapott. Majdnem olyan. Na ja!
Böngészem: írja, kellene „jó spárga, műanyag”,
S hogy „hétezerből a tető megvan, fuvar, anyag”.
Mi egykor lázba hozta őt, dőlbtetűvé kopott:
„Iván püspök fegyelmezett s lángoló elme.” Volt.
Most e józan izzás helyett mit őrizget agyunk?
Látjátok, feleim, szemtekkkel, mik vagyunk,
Neuronok vagyunk.*

SZÉNÁSI MIKLÓS

Mi lett volna jó

*Úgy rohantunk. Pedig volt időnk elég. Ittunk
reggeli előtt rumot, reggeli után a karcos
borból, aztán ladikba szálltunk a Bodrogon.
Forró nyár volt, hamar hazazavart a nap.
Sápadt cserép alatt szuszogott a csipke-
terítőkkal, sárga újságokkal teli ház.
A viaszosvászon abroszon ebéd várt,
kávé zárta a sort. És utána sör, néhány pohár.
Keresztülballagtunk a temetőn,
néztük, mennyi halott van itt is, pedig
nem túl nagy hely Sárospatak.*

*A kollégium kertjében öles fák,
sárkányforma árnyak. Ott a villák,
és a másik oldalon, a nyitott kapun túl
madzagon száradó ruhák, koszos
macskával évődő purdésereg.
Mutatták, néha meddig jött az ár,
és hogy elvonult, megint ugyan-
oda építkeztek sokan.*

*Lágy omlás ilyenkor a hegy, vártuk, hogy
majd sötétedni kezd, és történik valami
semmibe sem fogható.*

*Nem tudom, mire vártunk. Mi lett volna jó.
Akkor úgy tűnt, jó az, ami van.
Élünk, tervezgetünk, hogy majd
mi mindent fogunk csinálni.*

Kibaszott nagy átvágás az egész.

*De nem baj.
A szél úgy cirógat, mint egy asszony.
A keze hűvös talán, tanuld meg
élvezni ezt is. Bőröd száraz,
túl sokáig tart a tél.*

*Nem jön senki azzal, hogy mit adnál
azért, ha megint a Bodrogon evezhetnél,
és az öreg, aki rég halott,
mutatná, hogy kell kitépni kemény
bázából a kagylót, amivel
a halat csalogatja.*

*Hunyd be a szemed.
Képzeld, hogy érzed
a bor ízét. Szőlőlevél susog, a tunya lugas
ilyenkor már úgy tesz, mintha aludna.*

*Ez majdnem falu. Az ég horpadt, fekete
felszínén részeg csillagok.*

Mintha cseppfolyóssá válna

*Akik túl sokat udvarolnak a céges bulin
a kolléganőknek, csak
rossz pálinkát ibratnak.
Akik sokat isznak, talán sokáig ébren
maradnak. Úgy állnak reggel
a ház előtt, hogy fejükkel tartják
a napot. Nyakuk ropog, térdükben a porc
mintha cseppfolyóssá válna.
Esni kezd lassan.
Lábuk alatt sárrá olvad a homok.*

Keleti blokk

*Abol a Déli sor meg az István út találkozott,
döcögős autókat tankoltak a karcsú
benzinkútnál. Sötétben siettek haza a munkás-
nők, ha véget ért a délutáni műszak.*

*Macskaköves út, nyers tavaszi zápor:
részeg volt az egész keleti blokk
húsvétkor. (Meg szombat este és bármikor.)
Gyerekként csak azt láttam,
hogy a férfiak biciklit tolnak
és erősen markolják a kormányt.*

*Én a kertben futottam: mikor nyár lett,
duzzadt szilva ájult
elém a fákról.
Mikor kezdett szürkülni minden? Nem tudom.
Rosszul szabott ruhák, szűk terek,
gyűrött könyvborítók hősei voltunk.*

Az állomás közelsége

*Itt képtelenség élni, mondod, pedig annyira nagy-
városi hangulatú az Erzsébet utca. Olyan biztatón
magasra törnek a fák a forgalom ellenére is.
Nyitnál itt ablakot éjfél előtt? Az állomás közelsége*

*izzadt hordákat vonz erre, nem akarsz hallani,
hogy kiáltanak át a túlsó oldalon kopogó nőnek,
aki az anyád lehetne. A szegénytől legfeljebb
ez menti meg. Hol kellett volna, hogy házat
vegyen az apád? És honnan mehetett volna tovább
még idejében? Nem tudja senki, mi lesz
majd egyszer, mikor csak halvány árnyéka
marad mindennek, ami volt.*

TÉREY JÁNOS

Beavatkozni tilos!

*Föltárja az odvas
Lelked legutolsó odvát,
Amit betapasztottál.
Oszlatja majdnem örök álmod,
Fölnyitva betonszarkofágod,
Hogy új szegyenre keltsen –
Biztos, hogy ezt akarsz?*

*Egy falfestményen Tutanhamon száját
Kettes számú életének küszöbén
Szertartásszerűen nyitja meg
A soron következő főegyiptomi.*

*A képet utólag átfestette valaki:
Az eredetin Tutanhamon végezte
Ugyanezt a műveletet az anyukáján
(Aki lehet Nofertiti vagy más,
A mi szempontunkból mindegy).*

*Az is kérdés, anya mit akart;
Mármint a saját fitt formáján
És az újrahaznosuláson kívül.*

*Egyszer már kérdeztem, bocs...
Te akarsz még élni?*